

Jako led

NEW YORK TIMES BESTSELLER

J. Lynn

Jako led

PRAHA 2014

Přeložila:
RENATA HEITELOVÁ

J. Lynn: Jako led
Vydání první
Copyright © 2013 by Jennifer L. Armentrout

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Květnového vítězství 332/31, Praha 4,
www.baronet.cz v roce 2014 jako svou 1849. publikaci
Přeloženo z anglického originálu Frigid vydaného nakladatelstvím
Spencer Hill Contemporary, USA v roce 2013
Český překlad © 2014 Renata Heitelová
Odpovědná redaktorka Marie Kejvalová
Korektorka Daniela Čermáková
Cover design © 2014 by Sarah Hansen of Okay Creations
Photo © 2014 by Jennifer VonDrak
Přebal a vazba © 2014 Ricardo a Baronet
Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2
Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-838-5

BARONET
Praha 2014

J. Lynn

Jako led

*Všem milovníkům knih, malým i velkým.
Tyhle knihy jsou pro vás.*

Poděkování

Neměla jsem v plánu napsat tuhle knihu, dokud mě Patricia Rileyová nepožádala, zda bych nenapsala něco ze současného žánru pro Spencer Hill. Patří vám proto velké díky, že jste mě o to poprosila, a máte tedy velký podíl na tom, že vznikl příběh Kylera a Syd. Děkuji Kate Kaynakové a báječnému týmu ve Spencer Hill za redakční práci a podporu za všech okolností. Děkuji Stacey Morganové, že se ochotně ujala mých prvních konceptů. Nikdo opravdu nepochopí, jak je to bolestné, dokud neuvidí jeden z mých prvních konceptů.

Děkuji svým přátelům a rodině, že se mnou vydrží. Zdá se, že pořád píšu, což dělám moc ráda, ale potom mám na všechny málo času. Jsem jim vděčná, že mi dovolí, abych věnovala svůj čas fiktivním postavám.

A děkuji všem čtenářům – píšu, protože miluji psaní, ale vděčím každému z vás, že mám možnost to dělat. Dostatečně vám poděkovat není ani možné.

1. kapitola

Sydney

Zamilovala jsem se do svého nejlepšího kamaráda.

A předpokládám, že to mohlo být horší. Mohla jsem se zamilovat do striptéra nebo do feťáka. Kyler Quinn naštěstí ani jedno z toho nebyl. I když vzhledem k tomu, že šlo o nádherný exemplář mužského s rozčuchanými hnědými vlasy, klidně byste si ho se striptérem splést mohli. A bylo snadné si na něm vypěstovat závislost jako na každé jiné droze.

Zahlédla jsem ho dřív, než si všiml, že tu jsem. Kylera v žádném případě nešlo přehlédnout, dokonce ani v zaplněném Dry Docks, kde všichni studenti z univerzity oslavovali začátek zimních prázdnin. Lidi se kolem něj srocovali, zejména holky.

Vždycky se kolem něj hemžily holky.

Nechci tvrdit, že Kyler vypadá jako bůh, protože sochy řeckých a římských bohů obvykle takhle atraktivní nejsou. A všechny mají opravdu malé rozměry *tam dole*. Pochybovala jsem, že by Kyler v tomto ohledu nějak trpěl, protože existovala nekonečná fronta ženských, které se k němu vracely pro přídavek. Byl nádherný tím čistě chlapským způsobem. Mezi širokými

lícními kostmi seděl jako menší skoba nos, pod ním měl široké výrazné rty a pevné čelisti. Nos si zlomil při rvačce v prváku na vysoké.

Pořád jsem kvůli tomu měla špatný pocit.

A když se usmál? Bože lidi, měl snad ty nejhlubší dolíčky na světě.

Jeho oči měly teple hnědou barvu husté zrnkové kávy a ztmavly, kdykoli byl neklidný či dychtivý, a vsadila bych se, že právě tak se cítil zrovna teď.

Zastavila jsem se uprostřed barového pultu a zaklonila hlavu dozadu. Nahlas jsem si povzdychla, protože jsem měla chuť praštit hlavou o zeď. Nejenže byl Kyler dokonale mimo můj dosah, přestože jsme byli nerozlučitelní od té doby, co mě shodil z kolotoče a řekl mi, že mám vši, když jsem se ho chtěla chytit za ruku. Oplatila jsem mu to tím, že jsem ho druhý den tlačila k zemi a nutila ho sníst bábovičku z písku. Lidé moc nechápali, jak si můžeme být tak blízcí. Dokonce ani já jsem tomu úplně nerozuměla. Pasovali jsme k sobě asi jako lev a gazela. Nebo spíš jako lev a kulhající gazela, která nemá žádnou šanci šelmě utéct.

Já jsem ta kulhající gazela.

Když jsem se přiblížila ke stolu, u nějž seděl Kyler s naším kamarádem Tannerem, blondýnka s nohama delšíma, než já byla vysoká, se svalila Kylerovi na klín. Objal ji rukama kolem nemožně útlého pasu a mě neomluvitelně ostrou bolestí hloupě píchlo v žaludku. Jo, Kyler možná není striptér, feťák ani terorista, ale *je* to hráč.

V poslední chvíli jsem změnila směr zpátky k baru a málem vrazila někomu přímo do zad. Obrátila jsem oči v sloup. Přivodit si otřes mozku by mi tak ještě chybělo. Okraj barového pultu lemovala různobarevná vánoční světýlka, což mi přišlo docela riskantní vzhle-

dem ke všem těm opilcům, kteří tu rozlívají svoje pití. Našla jsem si u baru volnou stoličku a čekala, až si mě obsluha všimne. A všimnout si mě bylo snadné. Vypadala jsem totiž na šestnáct, takže mi obvykle hned kontrolovali řidičák. Barman za mnou přišel, zeptal se, jestli si dám to, co obvykle, a já přikývla a objednala si tak dietní kolu s rumem.

Přes zvuky hudby a hovorů ke mně doléhalo otravné chichotání. Bylo to jako nějaký zatracenej maják. Nemělo cenu se tím směrem dívat, jedině bych si tak zkažila večer. Překřížila jsem nohy a položila ruce na bar. Ťukala jsem prsty o pult v rytmu písničky, kterou jsem sotva vnímala, a zírala na polici s láhvemi alkoholu, jež znala až moc dobře moje další nejlepší kamarádka.

Ale podívala jsem se, protože jsem zkrátka byla holka a mířila přímo po hlavě do kategorie „blbá holka“.

Blondýna seděla obkročmo Kylerovi na klíně. Její krátká džínová sukně jí vyjela po stehnech úplně nahoru. Podle toho, jak byla oblečená, by vás nenapadlo, že je venku zima, ale na druhou stranu, kdybych měla nohy jako ona, taky bych nosila takovou sukni.

Kyler byl ke mně otočený zády, ale musel jí pošepat něco zajímavého, protože se zase zasmála. Ostře růžové nehty mu zaryla do ramen a sevřela jeho černý svetr. Potom zvedla ruku a odhrnula mu vlasy z čela.

Nedokázala jsem od nich odlepit oči. Zírala jsem na ně, jako by to bylo za trest.

Kyler naklonil hlavu na stranu a potom ji zvrátil dozadu. Mohla jsem tak teď vidět polovinu jeho obličeje. Křenil se. Nebyl to ten široký úsměv, při kterém se mu objevovaly na tvářích neodolatelné dolíčky, ale věděla jsem, že předvádí takový napůl úsměv – zatracenej neskutečně sexy poloúšklebek. Pak položil té holce ruce na boky.

„Tady to je,“ postavil přede mě barman pití.

Konečně jsem se odtrhla od toho, k čemu se tam schylovalo, a pohlédla na barmana. Odhodila jsem si z obličeje pramen dlouhých černých vlasů. „Děkuju.“

Mrkl na mě. „Není zač.“

Barman poodešel obsloužit někoho dalšího, zatímco mně vrtalo hlavou, proč mrkl. Napadlo mě, že jsem asi neměla Kylerovi dovolit, aby mě přemluvil, abych sem dnes večer přišla. Zvedla jsem sklenici a pořádně se napila. Donutila jsem se polknout tu trošku alkoholu, i když mě pálilo hrdlo.

Sotva jsem sklenici postavila, někdo mě zezadu objal. Vůně vanilky a pištivý jekot mi prozradily viníka.

„Tys přišla! Zahlídla jsem tě z opačný strany baru a snažila se upoutat tvoji pozornost,“ vyhrkla Andrea a otočila mě na stoličce. Rudé kudrliny jí poletovaly kolem obličeje všemi směry. Moje spolubydlící vypadala jako *Malý sirotek Annie*, jenom už dospělá. Tedy kdyby Annie měla problémy s alkoholem. Což dokazovala i piva – v každé ruce držela jedno.

„Kolik jsi toho už vypila?“ zeptala jsem se.

Andrea protočila panenky. „Tohle pivo je pro Tanneru, ty potvoro.“

„Odkdy nosíš Tannerovi pivo?“

Pokrčila rameny. „Je milej. Tak jsem k němu dneska večer taky milá.“

Tanner a Andrea byli zvláštní pár. Seznámili se loni a byla to nenávist na první pohled. Nějak se jim ale dařilo končit na stejných místech, prostě asi vždycky zakopli a upadli jeden druhému na pusku nebo tak něco. Několikrát se muchlovali, mnohem častěji se hádali a teď mu ona nosí pití. Asi je nikdy nepochopím.

„Jak dlouho už tady jste?“ zeptala jsem se.

„Asi hodinu.“ Vmáčkla se mezi mě a holku na ved-

lejší stoličce. „Kylerova oficiální dívčí přehlídka je od té doby v plném proudu.“

Trhla jsem sebou. „To vidím.“

„Jo, všimla jsem si, že to vidíš. Proto jsi mi nevěnovala pozornost.“ Napila se piva. „Půjdeš ke stolu?“

Ke stolu, kde bloncka v podstatě vycucává Kylera do sucha? Jasně že jo. „Za chvíli přijdu.“

Andrea našpulila pusou. „Musíš pohnout zadkem a přijít ke stolu. Až přijdeš, Kyler tu holku vyhodí a já si nebudu muset dělat starosti, že chytnu opar.“

„Opary se nešíří vzduchem,“ připomněla jsem jí.

„Jo, to tvrdíš teď, ale pak se zkombinují s chlamydiemi a genitálními bradavicemi a pak vznikne super-virus oparu.“ Pokrčila nos. „Nadechneš se ho a bác! Budeš potřebovat antivirovou léčbu celej život.“

Andrea měla v plánu jít po vysoké škole ještě na medicínu. Myslím, že by si měla pár předmětů zopakovat, jestli věřila, že je něco takového možné. Ale věděla jsem, v čem vězí hlavní problém.

Když jela po Kylerovi jedna holka, vždycky byly nejméně dvě nebo tři v závěsu za ní. Ohlédla jsem se přes rameno. Jo. Dvě holky. Andrea chtěla, ať za nimi přijdu, ale ne proto, aby se Kyler začal chovat slušně. Byla prostě jen stejně dobrá ve skrývání svých citů jako já.

Nechtěla, aby jedna z těch holek skončila na klíně Tannerovi, k čemuž se právě schylovalo. Nějaká slečna se totiž s potetovaným, nakrátko ostříhaným synem policajta zrovna živě vybavovala. Tanner nevypadal, že by ho nějak zvlášť zaujala. Povídal právě něco Kylerovi. Ani blondýně se nelíbil nedostatek pozornosti. Otočila se, vytáhla kousek ledu z pití na stole a strčila si ho do pusy. Druhou rukou obrátila Kylerovu hlavu k sobě a sklonila se nad ním.

„No, podívej se na to,“ povzdychla si Andrea. „Myslím, že jsem něco takového viděla ve filmu z osmdesátých. Copak ta holka v sobě nemá kousek studu?“

Žaludek mi poklesl, jako bych balancovala na vrcholu horské dráhy. Nešlo o stud, šlo o to, že se nesmíte bát dát najevo, po čem toužíte. Částečně jsem blondýnce záviděla – opravdu hodně. „Vážně doufám, že se jejich ústa nedotýkají, protože teď nedokážu přestat myslet na opary.“

Andrea poodešla od baru. „No...“

Jejich rty se dotýkaly.

Zatraceně.

O vteřinu později se Kyler odtáhl a něco kousal. Předpokládala jsem, že ten kousek ledu, o který se blončka tak ochotně podělila.

„Fuj,“ zamumlala jsem a otočila se. Andrea sebou trhla, protože věděla... Jako jediná to věděla. „Přijdu tam za chvíli. Nejdřív to tady dopiju.“

„Dobrá.“ Andrea se usmála, ale v očích se jí odrážel smutek. „Sydney...“

Teď jsem se cítila jako ubožačka. „To je v pohodě, fakt. Přijdu tam hned.“

„Až to dopiješ?“ Když jsem přikývla, Andrea si povzdychla. „Ty nikdy nic nedopiješ, ale já počkám. Ať ti to netrvá věčně.“ Začala se otáčet, ale hned sebou trhla zpátky ke mně a málem jí vyklouzla láhev piva. „Vlastně, dej si na čas.“

„Cože?“

Po tváři se jí rozlil úsměv. „Hele, kdo přišel.“

Natáhla jsem krk, abych viděla, kam se dívá. „Hmmm.“

„Hmmm, přesně tak.“ Andrea se sklonila a dala mi pusku na tvář. „Zapomeň na toho děvkaře Kylera. Máš na víc. Ale on?“ Kývla hlavou ke dveřím. „To je chlap

na celý život a je opravdu ochotnej ukončit tvůj celibát.“

Tváře mi zrudly. Než jsem mohla cokoli namítnout proti slovu „celibát“, Andrea byla pryč a já hleděla na Paula Robertsona.

Paul byl v naší partě nový; seznámila jsem se s ním na laborkách. On... byl hezký. Byl milý a zábavný. Byl opravdu dokonalý, ale...

Zastavil se na okraji tanečního parketu a stáhl si z hlavy čepici. Podíval se k baru a pročísl si rukou blond vlasy. Když si mě všiml, na tváři se mu objevil úsměv. Mávl na mě a docela snadno si klestil cestu mezi lidmi shromážděnými okolo kulatých stolků.

Paul by pro mě teď byl skvělý. A už jen kvůli tomu musím přestat přemýšlet o někom nedostupném a začít se zabývat tím, kdo stojí právě přede mnou.

Zhluboka jsem se nadechla a předvedla něco, o čem jsem doufala, že je sexy úsměv. Vhodnější chvíli než dnešní večer nenajdu.

Kyler

Už mě začínala bolet hlava. Kromě toho, že se mi ta holka vrtěla na klíně, jako by si mě chtěla osedlat právě teď a tady, to dnes vypadalo na dlouhou noc. Drtil jsem mezi zuby kousek ledu, i když jsem měl sto chutí ho vyplivnout.

Ale to by asi bylo sprostý.

Měl bych mít dobrou náladu, protože jsme slavili, ale neměl jsem. Zbýval nám poslední semestr školy, ale co potom? Mám se přidat k rodinnému podnikání, zatraceně? To bylo to poslední, po čem bych toužil. No, ne úplně to poslední. Nijak jsem nestál ani o to vysvětlovat mámě, proč nevidím svou budoucnost v renovování barových podniků. Nikdy to nebylo přesně

to, co bych chtěl v životě dělat, ale skoro o čtyři roky později jsem měl dost blízko k tomu, abych odešel s titulem z blbýho obchodního podnikání.

Natáhl jsem se kolem té holky a popadl láhev piva. Tanner naproti mně povytáhl obočí. Ušklíbl jsem se a on obrátil pozornost zpátky k jakési brunetce, která mu cosi vykládala. Něco o tom, že byla včera na depilaci voskem a že už uplynulo nařizených čtyřiaadvacet hodin čekání. To jako vážně? To bylo asi to poslední, co by chlap chtěl slyšet.

Vědět, že je vyholená, mělo sice svoje výhody, ale nevypadalo to, že by měl Tanner dneska zájem.

„Kylere,“ zabroukala mi ta bloncka do ucha, zatímco vrtěla zadkem. „Nezdá se mi, že bys mě rád viděl. To já jsem moc šťastná, že tě znovu vidím.“

Očividně jsem taky dneska neměl zájem. Dlouze jsem se napil a věděl, že budu muset postupovat opatrně. Zřejmě jsem tu holku znal – jako *opravdu znal* – ale nedokázal jsem si na ni vzpomenout, přiřadit k jejímu obličejí nebo zadku jméno, což bylo po všech stránkách na prd. Jak je možný, že ji neznám, když jsem s ní určitě někdy spal?

Kurva.

Někdy mi ze sebe bylo na blití.

Opřela se o mě, namáčkla mi kozy přímo pod bradu. Tak fajn. *Zas tak* zle mi ze sebe nebylo. „Zlato,“ řekl jsem a stiskl láhev. „Musím se taky někdy nadechnout.“

Zahihňala se a kousek se odtáhla, abych se mohl napít. Prohrabovala mi rukama vlasy, shrnovala mi je z čela. Bojoval jsem s nutkáním jí ty ruce srazit. „Zahraješ mi pozděje na kytaru?“

Povytáhl jsem obočí. „Hrál jsem ti na kytaru?“

Tanner se zakuckal smíchy.

Ta holka – kruci, doufal jsem, že ji její kamarád-

ka opravdu brzy osloví jménem – se zamračila. „Jo!“ Hravě mě plácla do hrudi. „Hrál jsi těmahle úžasnejma talentovanejma prstama a pak jsi hrál na něco jinýho.“

Hm.

Tanner se v židli zaklonil. „Podívejme se na tebe a tvoje *úžasný* prsty.“

„Moje úžasný talentovaný prsty,“ opravil jsem ho.

Zavrtěl hlavou a pohlédl stranou, když se k němu brunetka naklonila a hladila ho prsty po okraji tetování, které mu vykukovalo z vyhrnutých rukávů.

„Nepamatuješ si?“ Vyšpulila lesklý spodní ret. „Zraňuješ moje city.“

Odfrlk jsem si a znovu se napil. Rozhlížel jsem se po teď už plném baru. Někdy jsem nechápal, jak se ocitám v takovýchhle situacích. No fajn, to byla prach-sprostá lež. Končil jsem v těchto situacích kvůli tomu, co jsem měl mezi nohama.

Ale šlo o víc.

Vždycky šlo o víc.

„Kylere,“ zakňučela ta holka.

Zhluboka jsem se nadechl a otočil se zpátky k ní. Věnoval jsem jí okouzující úsměv. „Jo?“

„Podělíš se?“

Než jsem mohl odpovědět, sebrala mi láhev z ruky a skoro celou ji vypila. Povytáhl jsem obočí. Zatraceně. To bylo působivý... a nechutný.

Její kamarádka se zachichotala. „Ježíši, Mindy, trochu zpomal. Rozhodně tě nechci nést opilou zpátky na kolej.“

Konečně! Jmenuje se Mindy! Už jsem se cítil trochu líp.

Mindy jenom pokrčila rameny a otočila se zpátky. Přitiskla se ke mně, a když promluvila, táhlo z ní pivo. „Jsi tak neskutečně sexy. Už ti to někdo řekl?“

„Jednou nebo dvakrát,“ odpověděl jsem a zatoužil po dalším pivu.

U stolu se objevila Andrea a nesla dvě piva. Jedno bylo pro ni a druhé pro Tannera, takže pro mě nic. Podívala se na mě a vyhrkla: „Jako by Kyler potřeboval, aby mu někdo honil ego.“

„Kyler potřebuje honit něco jinýho,“ zamumlala Mindy a zatlačila proti mně boky.

Andrea se zašklebila odporem a posadila se vedle Tannera. Její pohled mě netrápil. Kdyby to ale byl někdo jiný? „Nevidělas Syd?“ zeptal jsem se.

Andrea na mě koukla přes okraj láhve a přimhouřila oči. Mlčela.

Opřel jsem se do židle a povzdychl si. „Pozval jsem ji.“

Tanner povytáhl obočí. „Zatraceně dobře víš, že Syd je na koleji a balí věci na náš výlet. Nebo spíš je možná balí podruhé.“

Usmál jsem se. Zřejmě dlouze promýšlí, co všechno má s sebou vzít.

„Koho to zajímá?“ Mindy si založila ruce, takže její kozy vypadaly ještě větší. Nemožný. Podívala se na svou kamarádku. „Potřebuju další pití.“

„Já taky,“ řekl jsem a nadzvedl kolena, aby vstala. Ale nedošlo jí to. Povzdychl jsem si. „Když jsi vypila moje, tak proč nám nedoneseš další?“

Mindy opět našpulila rty. „Viděl jsi, jak je u baru plno? Zabere to věčnost.“

„Ty se vždycky můžeš zvednout,“ navrhla Andrea.

Ohlédl jsem se přes rameno k baru. Bylo tam úplně plno. Sakra. Vypadalo to, že je tu polovina univerzity.

Mindin pivní dech se mi otřel o tvář. „Měl bys nám donést pití, broučku. Mám ráda jello koktejly.“

„Nejsem tvůj brouček.“ Přejel jsem očima lidi u ba-

ru. Je to Paul? Nechodil sem pravidelně, jenom když se tu objevila Syd. Počkat... Natáhl jsem se, abych viděl přes nějakýho mohutnýho týpka. Sedí tam u baru Syd? S Paulem?

Ve vlasech jsem měl zase její ruku. „Byl jsi můj brouček před pár týdnů.“

„Nepovídej,“ zamumlal jsem. Týpek se pohnul, v ruce nesl pivo, a zatraceně, fakt je to Syd. Dlouhé černé vlasy měla rozpuštěné a nohy překřížené. Jak tam tak seděla, vypadala strašně malá, až mě překvapovalo, že ji vůbec obsloužili.

Taky mě překvapilo, že seděla u baru beze mě, ale s *Paulem*.

Co se mi na tom, sakra, nelíbí?

Otočil jsem se a pohledem probodl Andreu. „Kdy sem přišla?“

Pokrčila rameny. „Nevím.“

Ještě víc mě to podráždilo. „Neměla by být u baru sama.“

Mindy něco řekla, ale neposlouchal jsem ji. Právě teď jsem slyšel jenom to, co jsem chtěl.

Andrea s Tannerem si mezi sebou vyměnili pohledy, ale já to ignoroval, jako bych žádný takový pohled neviděl. „Není tam sama,“ odpověděla Andrea sladce.

„A o to jde.“ Popadl jsem Mindy za boky a v její pěkné tváři se objevilo vzrušení. Jenže já se chystal její nadržanou prdelku zchladit. Zvedl jsem ji z klína a postavil na nohy. „Vrátím se.“

Mindy spadla brada. „Kylere!“

Nevšímal jsem si jí. Ignoroval jsem i Andreino usklíbnutí a Tannerovo převrácení očí, když jsem se narovnal a otočil se k odchodu.

Syd rozhodně neměla co dělat sama u baru. Paul se nepočítal. Potřebovala někoho, kdo na ni dohlídne,

kdo se o ni postará, protože Syd... No, vyzařovala navivitu, která přitahovala různý kretény.

Kretény jako Paul nebo další kluky jako já, kterým nešlo o nic jinýho než jak dostat holku na záda. Ale já byl jinej, hodně jinej, když šlo o Sydney Bellovou. A už si ani nepamatuju, jak dlouho se starám o to, aby se nedostala do maléru. Právě teď to nebylo jinak než kdykoli jindy.

Jo, to byl přesně ten důvod, proč jsem se chystal přerušit tu nevinnou konverzaci.

2. kapitola

Sydney

„Ahoj,“ řekl Paul a vklouzl na místo, kde před chvílí stála Andrea. „Nevěděl jsem, že přijdeš. Ve škole jsi dnes nic neřekla.“

„Rozhodla jsem se na poslední chvíli.“ Napila jsem se svého rumu s kolou. Už jsem měla pití hodně zředěné. „Jak ti šly závěrečné zkoušky?“

„Myslím, že dobře. A tobě?“

Pokrčila jsem rameny. „Asi projdu.“

„Pravděpodobně jsi excelovala.“ Otočil se a objednal si pivo. „Máš sbaleno na zítřejší výlet?“

Další den jsme měli odjet na náš pravidelný lyžařský výlet do Snowshoe Mountain. Paul měl jet poprvé, ale Kyler a já jsme jezdili na horskou chatu jeho mámy už od dětství. Andrea a Tanner pojedou už podruhé a měli tam být i nějací další Kylerovi kamarádi. Většinou nás jezdívala velká skupina.

„Já měla sbaleno už minulý víkend.“ Zasmála jsem se. „Jsem trochu blázen.“

Úsměv se mu rozšířil. „Já si ještě sbalit musím. A mimochodem, díky za pozvání. Nikdy jsem nahoře v Snowshoe nebyl.“

Překvapilo mě to, protože vyrůstal v sousedním městě, a myslela jsem si, že každý, kdo žije v Marylandu, někdy v Snowshoe byl. „Žádný problém. Říkal jsi, že rád lyžuješ, tak proč bys nejel. Kyler bude venku na sjezdovkách ve dne v noci, takže rozhodně budeš mít s kým lyžovat.“

Paul zabloudil modrýma očima ke stolu, kde seděl Kyler. „To teda nevím.“

Zamračila jsem se a rozhodně se odmítala podívat, co se děje u hříšného stolu. Možná pracují na dětech. „Co tím myslíš?“

„Nemám pocit, že by mě Kyler považoval za kama-ráda.“ Podíval se zpátky na mě a pokrčil rameny. „Až odjedeš ze Snowshoe, chystáš se domů?“

Přikývla jsem. „Jo, strávím Vánoce s rodinou a zůstanu doma až do doby, než začne letní semestr. A ty?“

„Nějakou dobu pobudu v Bethesdě a potom budu s mámou ve Winchesteru.“ Krčil obočí a škrábal nálepkou na láhvi. „Rodiče se před pár lety rozvedli, takže trávím čas střídavě s oběma.“

To jsem netušila. „To je mi líto.“

Trochu se usmál. „O nic nejde. Pořád klasicky slavíme Vánoce, takže si nestěžuju.“

Rychle jsem se napila a odložila sklenici. „Dvojnásobek dárků?“

„Dvojnásobek zábavy.“ Sjel očima na láhev s pivem. Polovina nálepky už byla pryč. „Hele, napadlo mě, že bychom mohli...“

Ze zadu mě objaly silné paže a stáhly mě ze stoličky. Spolkla jsem překvapený výkřik, když jsem zády narazila na nehybnou zeď svalů. Byla jsem vtažena do medvědího objetí, které vonělo jako vzduch venku a jemný parfém.

Jenom jediný člověk na světě mě takhle objímal, byl tvrdý jako skála a bylo mi s ním tak dobře.

Kylerův hluboký hlas zaburácel kolem mě. „Kdy jsi sem přišla?“

Nohama jsem pořád nedosahovala na zem. „Už to chvíli bude,“ vydechla jsem a sevřela mu přes svetr předloktí.

„Jak to, zatraceně? To ses přede mnou schovávala?“

Paul se opřel o bar a zašklebil se, ale vypadal nervózně. Nedivila jsem se mu. Kyler měl vždycky ve zvyku někam vpadnout a ovládnout situaci. „Neschovávala jsem se,“ namítla jsem a začervenala se, když jsem se střetla s Paulovým pohledem. „Můžeš mě postavit na zem?“

„A co když ne?“ škádlil mě. „Jsi tak malá, že bych si tě mohl strčit do kapsy.“

„Cože?“ zasmála jsem se. „Pust' mě, ty blázne. Bavila jsem se s Paulem.“

„Je mi líto, Paule, ale kradu si ji pro sebe.“ Kylerovi to vůbec líto nebylo. Couval pryč a nedával mi na vybranou, protože jsem neměla šanci se mu vytrhnout. Otočil se a posadil se na židli úplně jinde, než seděl předtím. Stáhl si mě na klín, takže jsem k němu seděla bokem. Objal mě rukama kolem pasu. „Zlobím se na tebe, Syd.“

Povytáhla jsem obočí a srdce mi uhánělo rychleji. Byl jediný, kdo mi říkal Syd – no, jediný, komu jsem to dovolila, aniž bych ho nakopla do patříčných míst.

„Opravdu? A kvůli čemu?“

„Bavíš se s tím debilem.“

„S kým?“

Přitiskl se ke mně a opřel se čelem o moje. Zadržela jsem dech. Proč se vždycky musí dostat tak zatraceně blízko? A on to tak dělal opravdu vždycky. „S Paulem.“

„Co se ti nezdá?“ Položila jsem mu ruce na ramena, abych ho od sebe odtlačila, ale napjal paže a držel mě na místě. „Jsi opilej?“

„Jestli jsem opilej? Právě teď jsi ranila moje city, Syd.“

Ušklíbala jsem se. „Ty žádný city nemáš.“

„Ale, ale. To od tebe není moc hezký.“ Sklopil neakutečně dlouhé řasy a schoval tak oči. Zvedl hlavu a otřel se tváří o moji. Stiskla jsem mu ramena. V těle se mi probudila touha. „Mám všechny city, Syd.“

Chvíli mi trvalo, než jsem odpověděla. „Jo, jsi jich plnej.“

Otíral se o mě tváří jako kočka, která chce podrbat na břichu, a já bojovala s tím, abych nezačala příst. „Jsem něčeho plnej.“

„Čuránků s octem?“ navrhla jsem a zoufale se snažila nevšímat si toho, jak mi krev prudce tepe ve všech správných místech.

Zhluboka se zachechtal a zaklonil se na židli, kterou si vzal jako rukojmí. „Zpátky k vážnému tématu naší konverzace.“

„A tím je: proč si právě teď hraješ na Santu?“

Kyler pozvedl víčka a zahleděl se mi do očí. „Hm, to zní zajímavě. Byla jsi letos hodná nebo zlobivá, Syd?“

Otevřela jsem ústa, ale nic z nich nevyšlo. Tváře mi zrudly, když se mu v obličejí objevil vědoucí pohled.

„Já vím, jak to bylo.“ Políbil mě na čelo. „Byla jsi hodná.“

Poklesla mi ramena. Nechtěla jsem být hodná. Chtěla jsem být zlobivá jako ta bloncka. Pochybuju, že ji Kyler takhle škádlil, když mu před chvílí seděla na klíně. Možná bych měla někde sebrat led a čekat, co by udělal, jenomže to bych ho musela vzít z cizí sklenice,

a to bylo zkrátka nechutné, obzvlášť potom, co jsme se s Andreou bavily o oparech.

Potřebovala jsem změnit téma. „Pořád platí, že ti nevádí, když u tebe nechám zítra auto, a že mě vezmeš domů, až odjedeme ze Snowshoe?“

„Samozřejmě. Proč by ne?“

Mírně jsem pokrčila ramenem. „Jenom se ujišťuju.“

A najednou byl Kyler vážný, čímž dokázal, že vůbec není opilý. „Nemusíš se nikdy o ničem takovém znovu ujišťovat. Jestli budeš potřebovat někam odvézt třeba ve dvě ráno, zavoláš jako první mně.“

Sklonila jsem hlavu. „Já vím.“

„I když bych byl zvědavej, co bys v takovou hodinu někde dělala,“ doplnil, jako by pravděpodobnost, že bych byla někde tak dlouho do noci, byla nulová. „Každopádně kdybys to věděla, nemusela by ses na něco takového ptát dvakrát. Jsem tu pro tebe.“

Zastrčila jsem si vlasy za ucho a přikývla. „Děkuju.“

„Nemusíš mi děkovat.“ Odmlčel se a sevřel mě pevněji. „Je to debil.“

„Cože?“ Zamrkala jsem.

Kyler hleděl přimhouřenýma očima přes moje rameno. „Paul. Normálně nás právě teď sleduje. Nelíbí se mi, jak se na tebe kouká.“

Málem jsem se ohlédla. „Nesleduje nás, ty pitomče. Než jsi přišel, bavila jsem se s ním, takže asi čeká, až se k němu vrátím. A není debil.“

„Ale já nechci, aby ses k němu vrátila.“

Povzdychla jsem si. Proč se vůbec divím, že jsem nebyla na rande už celou věčnost, když je Kyler můj kamarád? No, existovaly pro to sice i jiné důvody, ale stejně. Kyler se choval jako otec a starší brácha v jednom. „Chováš se směšně.“

Střelil po mně pohledem, jako že ví své. „Nemám ho rád. Můžu vyjmenovat všechny důvody, proč ne.“

„Není třeba.“

„Uniká ti podnětný seznam důvodů.“

Obrátila jsem oči v sloup. „No, já nemám ráda tu bloncku. Taky mám dlouhý seznam důvodů.“

Povytáhl jedno obočí. „Bloncku? Jo tamtu. Moji novou kamarádku?“

„Kamarádku?“ Zasmála jsem se. „Nemyslím si, že ‚kamarádka‘ je to právě označení.“

Povzdychl si a naklonil se ke mně, opřel si bradu o moje rameno. „Máš pravdu. To není správné slovo.“

„No páni. Musíš být opilej, když uznáváš, že mám pravdu.“

„Ty jsi dneska tak duchaplná.“ Pohládl mě po zádech a já se zachvěla. „Je ti chladno?“

Protože nebyla šance, že bych přiznala barvu, zalhala jsem. „Trošku.“

„Hm... Víš co?“

Jemně mě zatlačil do zad, abych se o něj opřela. Položila jsem mu hlavu na rameno a zavřela oči. Na chvíli bylo snadné předstírat, že nejsme v baru, kde hraje mizerná hudba, a dokonce že jsme spolu.

Spolu způsobem, jakým bych s ním být chtěla.

„Co?“ zeptala jsem se a přitulila se blíž. Užívala jsem si ten okamžik.

„Ta holka není moje kamarádka.“ Cítila jsem na uchu jeho horký dech a ten pocit se mi líbil. „Ty jsi moje nejbližší kamarádka tak dlouho, co si pamatuju. Urazil bych tě, kdybich jí tak říkal.“

Nic jsem na to neřekla. I Kyler mlčel. Seděli jsme tak ještě nějakou chvíli. Částečně jsem měla chuť postavit se na židli a zakřičet na celý bar, že Kyler má o mně lepší mínění než o té blondýně. Ale na druhou

stranu jsem měla chuť jít domů a schoulit se do rohu, protože tím se nic nezmění na tom, jak dnešní večer skončí. Já půjdu sama na kolej a on si vezme k sobě tu bloncku.

A takhle to bylo každý víkend a bůhvíkolikrát během týdne.

Nikdo mě nemohl v jeho životě nahradit. To jsem věděla. Já jsem *byla* kamarádka, která o něm věděla všechno a které důvěřoval víc než komukoli jinému.

Byla jsem Kylerova nejlepší kamarádka.

A kvůli tomu mě nikdy nebude milovat tak, jako jsem já milovala jeho.

3. kapitola

Sydney

Ta blbá kolečka na spodní části mého kufru se zadrhla na levném hnědém koberci před Kylerovým bytem a narušila moji rovnováhu. Jak jsem se naklonila na stranu, do očí mi sjely vlasy. Natáhla jsem ruku, abych se napřímila, ale na poslední chvíli mi z rukou začaly vyklouzávat věci, které jsem nejistě držela.

Stála jsem před obtížnou volbou a musela se rozhodnout rychle. Upustit čtečku nebo kapučíno?

Obě věci byly nezbytné k přežití, ale čtečka pro mě byla jako drahocenné děťátko, tak křehká a důležitá.

Sevřela jsem čtečku pevněji a nechala kapučíno spadnout na podlahu. Rozstříklo se a zanechalo na koberci tmavý důkaz jako na strašlivém místě zločinu.

Povzdychla jsem si.

Očividně mi hodiny jógy, na které jsem chodila dvakrát týdně po psychologii a právu, nepomohly zlepšit reflexy. Zvedla jsem papírový kelímek a hodila ho do koše u výtahu.

Zhluboka jsem se nadechla, zaklepala na dveře a netrpělivě přešlápla z nohy na nohu. Uplynulo několik vteřin, a pořád jsem nic neslyšela, ani tiché kroky. Za-

klepala jsem ještě jednou, a když ani podruhé nikdo neotevřel, otočila jsem se a opřela se zády o dveře.

Kyler byl velký spáč. Ani jsem se neobtěžovala zkusit jeho mobil. Neprobudí ho nic menšího než atomová bomba.

Mrkla jsem očima na čtečku. Zatraceně, ztratila se mi poslední stránka. A přitom to zrovna začalo být zajímavé. Hádes se objevil v prodejně smíšeného zboží. Povzdychla jsem si. Klepla jsem na displej a listovala zpátky o několik...

Dveře za mnou se náhle otevřely a já padala do prázdna. Obrátila jsem se a narazila rukou na teplé nahé tělo. Teplé a *pevné* nahé tělo. Silná paže mě chytila kolem pasu a zabránila mi v tom, abych dopadla tváří přímo na hnědou mužskou bradavku.

Ježíši.

Odtáhla jsem se. Došel mi kyslík a vykulila jsem oči. Zírala jsem asi z centimetru na dokonalé prsní svaly – takové, kterých by se všechny ženské chtěly dotknout. Aniž bych to dokázala vědomě ovlivnit, moje oči putovaly po jeho zlatavém těle, a bylo toho tolik k vidění, že jsem si připadala, jako by přede mnou ožily scény z filmu *Bez kalhot*. Postavené na hlavu bylo však to, že jsem polonahého Kylera viděla víckrát, než bych dokázala spočítat, ale přesto mě pohled na něj pokaždé ohromil.

Kyler byl zanícený běžec a lyžař, když byla sezóna, což se odráželo na jeho těle. Hladká pokožka se mu napínala přes dokonale vyrýsované břišáky. Dokonce měl takové ty zářezy na vnitřní straně štíhlých boků. Nalevo od pupíku ho zdobilo malé hnědé mateřské znaménko. Bůhvíproč mě ta malá tečka vždycky fascinovala.

Měl na sobě boxerky – boxerky s červenými Santovými čepkami a barevnými dárky na nich. Tohle byl

tedy vánoční balíček, který by spousta lidí ráda našla pod vánočním stromkem.

Spousta lidí včetně mě.

Do tváří se mi nahrnula horkost. Můj mozek dostane tvrdě vyhubováno, ale Kyler... Jo, z něj se prostě holkám podlamovala kolena.

Mírně se ušklíbl plnými rty, jako by věděl, na co myslím. Jeho hnědé vlasy by si zasloužily učesat. Vypadaly, jako by mu je celou noc někdo cuchal.

Píchlo mě v žaludku. Včera večer jsem se vrátila na kolej dřív, než z baru odešel on. Nevzal by si tu blončku domů. Počkat. Co mě to napadá? Jasně že by si ji vzal domů.

„Voníš jako... vanilkový kapučíno.“

Zamrkala jsem. Hlas měl hluboký a ospalý. „Cože? Jo, upustila jsem kelímek. Promiň.“

Trochu se usmál. „Jsi tady brzy.“

„Ne, nejsem.“

„Jsi tady brzy jako obvykle,“ pokračoval a ustoupil stranou. Ohlédl se přes rameno. Zaslechl, jak někdo v koupelně pustil vodu. Povzdychl si. „Nebude se ti to líbit.“

Cítila jsem, jak mi mizí barva z obličeje, což bylo hloupé. Mělo by mi to být úplně jedno. „To je v pohodě, můžu počkat na chodbě.“

Kyler se na mě zamračil. „Nebudeš čekat na chodbě, Syd.“

Obešel mě a vyšel na chodbu, bylo mu úplně fuk, že ho kdokoli může vidět polonahého. Měla jsem dokonalý výhled na pevné svaly na jeho zádech. Měl tetování – nějaké složité písmo, většinou čáry – které se mu táhlo podél páteře. Byl to nějaký druh kmenového písma, které si nechal vytetovat, když mu bylo osmnáct. Netušila jsem, co to znamená. Nevěděl to nikdo.